నరకానికొచ్చిన చావు

అనగనగా ఓ రోజు వెన్నెల్లో పార్వతీ పరమేశ్వర్లు ఝూమ్మని కబుర్లు చెప్పుకొంటూ మబ్బులో షికారుకి బయల్దేరేరు. వెళ్తోంటే భూలోకం నుంచి "దేవా! నాకు చావునెందుకు ప్రసాదించవ్!" అన్న గొంతు దీనంగా వినిపించింది. పార్వతి ఒరిజినల్‌గా జాలిమనిషి. అంచేత ఆ గొంతులోని మెలోడికి .. జాలిపడి పోయింది.

"నాథా! ఎవరిదా వ్యథ? ఏమా కథ?" అనడిగింది భర్తని. ఆవిడకు ప్రాసలంటే కూడా ఇష్టం!

"గోపాలం అనీ ఓ సగటుమనిషి! చావు ప్రసాదించమని రోజూ నన్ను ప్రార్థిస్తూంటాడు.." అన్నాడు శివుడు.

"పోనీ పాపం... అంతగా ప్రాధేయపడుతున్నాడుగా, ఇచ్చేయకూడదూ?"

"ఏమిటి చావా?"

"అవును? ఏం?"

"మరేం లేదు! సాధారణంగా కథల్లో ఎప్పుడూ శివుడు వరాలిచ్చినట్లే రాస్తూంటారు కదా? చావు నా డిపార్ట్‌మెంట్ కాదేమోనని..." అంటూ నసిగాడు శివుడు.

"ఏం ఫర్లేదులేస్తూ! అతనంతగా బతిమిలాడుతోంటే ఏమిటా బడాయ్?" అంటూ కోప్పడబోయింది.

"సరే!" అన్నాడు శివుడు.

గోపాలం పొద్దున్నే లేచి అరిగిపోయిన బ్లేడుతో ఎదిగిపోయిన గడ్డాన్ని రెల్లు గడ్డిలా కోసవతల పారేస్తున్న సమయంలో తలాకిటి తలుపు తట్టిన చప్పుడయింది.

"ఇంతవరకూ ఏ అప్పులాడూ ఈ టైముకి రాలేదే!" అని హోరున ఆశ్చర్యపడుతూ తలుపుతెరిచి ఎదురుగ్గా కనిపించిన ఆకారాన్ని చూసిదడుసుకున్నాడు. వళ్ళంతా గగుర్పొడిచేసింది – అంత భయంకరంగా ఉంది.

"ఎవర్నువ్వు?' అనబోయి "ఎవరు మీరు?" అనేశాడు.

"చావుని!" అందా ఆకారం.

"చావా?"

"అవును! నిన్ను తీసుకెళ్ళడానికి వచ్చాను. ఇక మనం వెళ్దామా?" లోపలికి తోసుకొస్తూ అందా ఆకారం.

"బుజుబుజు..." అన్నాడు గోపాలం ఖంగారుగా.

"రోజూ చావుకావాలని అడ్డమయిన దేవుణ్ణి ప్రార్థిస్తూ తీరా నేనొచ్చాక ఆ సణుగు డేమిటి?" కోపంగా అడిగింది చావు.

"అబ్బే! రావడాని కిష్టంలేకకాదు, నిన్న ఫస్టతారీకు. జీతాలొచ్చినయి. అంచేత అదీ, ఇదీ తేవాల్సిన పనులు చచ్చేన్ని ఉంటాయి. ఇవాళ చావడానిగ్గూడా టైముండదు. పనులన్నీ పూర్తిచేసుకొని రేపుదయం వెళ్దాం. మీరు నుంచునే ఉన్నారేం? కూర్చోండి..."

చావు పడక్కుర్చీలో కూలబడింది.

"ప్లీజ్! కాదనకండి! సరిగ్గా ఇరవై నాలుగ్గంటలు టైమివ్వండి చాలు! పన్లన్నీ అయిపోతే నా ఆత్మకు చాల తృప్తిగా ఉంటుంది. లేపోతే దయ్యమై మిమ్మల్నే పట్టుకొన్నా పట్టుకోవచ్చు..."

"సరే, త్వరగా అఘోరించు! నీ పెళ్ళాం బిడ్డలే మయ్యారూ?"

"ఎందుకూ వాళ్ళని కూడా తీసుకెళ్తావా?"

చావు కోపంగా చూసింది. గోపాలం ఖంగారుపడ్డాడు.

"ఉన్నారులే. పక్కగదిలో నిద్రపోతున్నారు. ఈ గదిలో ఇద్దరికంటె ఎక్కవమంది పట్టరు. మీరో నిమిషం లేచి నుంచుంటే ఆ కూర్చీ, మడతబెట్టి నేను బయటకు దారి చేసుకొంటాను..."

అంటూ చావు లేవగానే అతి లాఘవంగా కుర్చీని మూలకుమడిచి బయటకు నడిచాడు గోపాలం.

"ఈ ఇల్లేమిటి ఇంత ఇరుగ్గా ఆఘోరించింది?" విసుగ్గా అడిగింది చావు మళ్ళీ కుర్చీవేసుకొని కూర్చుంటూ.

సగటు మనుషుల ఇళ్ళిలాగే ఉంటయి. అస్సలు ఒరిజినల్‌గా ప్లానులో పందుల ఫారమ్ కోసమని డిజైన్ చేశారుట. తీరా సగం కట్టాక ఓనరు చచ్చిపోయాడు. వెంటనే కొడుకులు దాన్ని మనుషుల కిచ్చేశారు అద్దెకు...."

గోపాలం ముఖం కడుక్కొని తిరిగి వచ్చాడు. లోపలి గదిలోకెళ్ళి ఓ కిర్సనాయిలు టిన్నూ, సంచీ తీసుకొచ్చాడు.

"పద! అలా రేషన్ దుకాణంకి పోయొద్దాం..." అన్నాడు చావుతో.

"స్నానం చెయ్యవూ?"

"గోపాలం విరగబడి నవ్వేశాడు.

"అబ్బ ఏం జోకండీ బాబు. మీ తరహా చూస్తూంటే ప్రతిరోజు స్నానం చేయాలనేట్లున్నారే..."

"అదేమిటి? రోజూ స్నానం చేయ్యవూ?"

"ఇంకా నయం నెలకోరోజు చేస్తే రోజూ చేసినంత ఫలం..."

"ఎందుకని!"

"పంపు నీళ్ళు మీ బాబుగాడి సొమ్మనుకున్నారా? మా వీధి పంపులో రాత్రి పన్నెండు తరువాత తెల్లారి అయిదింటిలోపే నీళ్ళొస్తయి. క్యూలో మనవంతు వచ్చేసరికి రెండు బిందెలు కంటె ఎక్కువ నీళ్ళు దొరకవు. అవేమో వంటకే చాలవ్..."

ఇద్దరూ ఇంట్లోంచి బయటికొచ్చారు.

"అబ్బ! పాడువాసన..." అంది చావు ముక్కు మూసుకుంటూ అక్కడే నుంచుండిపోయి.

"ఎక్కడ... నాకేమీ వాసన అనిపించటంలేదే!" అన్నాడు గోపాలం ఆశ్చర్యపోతూ.

"దౌర్భాగ్యుడా, ఈ మురిక్కాలవ, సారీ – నది, అంత దరిద్రపు వాసన కొడుతుంటే, ఎక్కడంటావేమిటి?" మండిపడుతూ అంది చావు.

"ఓహ్! ఇదా..." విరగబడి నవ్వాడు గోపాలం.

"ఆంధ్రుల సంగతి మీకింకా తెలీదనుకొంటాను. మురిగ్గుంటలు పందులూ చుట్టూలేందే వాళ్ళుండలేరండీ బాబూ! ఉదాహరణకు ఆంధ్రాలో ఏ ఊరయినా చూడండి. ఒక్కదానికి కూడా అండర్ గ్రౌండ్ డ్రైనేజ్ లేదు. అందాకా ఎందుకూ. నామటుకు నాకు ఈ వాసనలేకపోతే భోజనం కూడా సయించదు..."

ఇద్దరూ నడిచి మెయిన్‌రోడ్డు మీద కొచ్చారు.

అక్కడ రెండు దుకాణాల ముందు మైలు పొడుగు 'క్యూ' లున్నాయి.

ఆగిపోయి "చావుగారూ" అన్నాడతను.

"ఏమిటి? మళ్ళీ ఆగావ్?" కోపంగా అందిచావు.

"మనం ఇరవై నాలుగ్గంటల వ్యవధిలో పన్లన్నీ పూర్తి చేసుకోవాలంటే మీరొక చిన్నపన్జెయ్యాలి. మీరు కిర్సనాయిల్ క్యూలో నుంచోండి. నేను పంచదార క్యూలో నిలబడతాను...ఏవంటారు?"

"ఇది 'క్యూ' యా లేక చిన్నాపురం చాంతాడా?"

"ఖచ్చితంగా 'క్యూ' యేనండి! ఎంచేతనంటే మొన్న ఒకాయన చాంతాడు తీసుకెళ్తూ కొలిచి చూశాడు. 'క్యూ' యే పెద్దదిగా ఉంది...."

చావు చిరాకుగా ముఖం చిట్లించి కిర్సనాయిలు డబ్బా తీసుకెళ్ళి క్యూలో నుంచుంది.

క్యూలో సగందూరం వచ్చేసరికి మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటయిపోయింది. చావుకి

వళ్ళంతా చెమటలు కారుతున్నాయి. వేడిగా కాలిపోతోంది. దీనికంతకూ కారణమయిన గోపాలం వంక కోపంగా చూసింది.

"ఒక్కరోజుకే అలా అయిపోతే ఎలా? ఇలాంటివి, ఆఫీసులో పన్జేసొచ్చి రోజుకి రెండుక్యూల్లో కాపరం చెయ్యాలి మేము" అన్నాడు గోపాలం.

"నోర్మూసుకో!" అంది చావు.

ఇద్దరూ క్యూలోంచి బయటకొచ్చేసరికి సాయంత్రం మూడయింది.

చావు ముఖమంతా జేవురించి పోయింది.

"ఆ దుకాణం వాడిని చంపేస్తాను" అంది కోపంగా.

"ఎందుకూ?" అడిగాడు గోపాలం.

"నా వరకూ వచ్చాక స్టాక్ అయిపోయిందంటున్నాడు..."

"ఓశ్ అంతేగదా.. పోనీలే పద..."

ఇద్దరూ ఇల్లు చేరుకున్నారు.

'కొంచెం మంచినీళ్ళియ్యి!" అంది చావు.

"ఇప్పుడు తాగితే మళ్ళీ రాత్రికుండవ్. అందుకు వప్పుకొనట్లయితే ఇస్తా!" అంటూ లోపలికెళ్ళి గ్లాసులో సగానికి తీసుకొచ్చి ఇచ్చాడు.

సగంతాగి కెవ్వున కేకవేసి ఎగిరి పడింది చావు.

"ఏమయింది?" అడిగాడు గోపాలం.

"నీళ్ళల్లో ఏమో పురుగులున్నయి." అంది వాంతయేట్లు ముఖంపెట్టి, గోపాలం గ్లాస్ అందుకొని చూశాడు.

"అరె! ఆశ్చర్యంగా ఉందే! ఇవేవో క్రొత్తరకం పురుగు లొచ్చినయి ఈసారి. చిన్ని ముండలు - చూడు ఎంతచక్కగా ఈదుతున్నాయో.... ఆ మధ్యన వరుసగా పదిహేను రోజులు తెల్లని పురుగులొచ్చినయి గాని వాటికస్సలు ఈతరాదు..." అన్నాడు సంతోషంగా.

"హు!" అంది చావు ఇంకేమనాలో తెలిస్చావక.

"అసలు మంచి నీళ్ళలో పురుగులు రావటమేమిటి?"

"బావుంది. ఫ్రీగా వచ్చే నీళ్ళలో పురుగులు రాపోతే సొరచేపలొస్తాయేమిటి? అస్సల్సంగతేవిటంటే మా ఊరి మున్సిపల్ ఆఫీస్ పక్కనే ఒక 'జూ' ఉంది. అంచేత మున్సిపాలిటీ సప్లయ్ చేసే నీళ్లలో పురుగులు వస్తున్నయ్యేమోనని మా అభిప్రాయం - అది సరేగాని అలా పోయొద్దాం పద.."

"మళ్ళీ ఎక్కడికి?"

"పచారీ దుకాణాలకెళ్ళి వెచ్చాలు తీసుకొద్దాం... లేపోతే పెళ్ళాం పిల్లలు పస్తు పడుకోవల్సిందే..."

మాట్లాడకుండా అతని వెనుక బయల్దేరింది చావు.

సగం దూరం నడిచేసరికి సినిమా హాల్స్ దగ్గర రోడ్డుమీద పెద్దగుంపు ఏదో నినాదాలు చేస్తూ కనిపించింది.

సెంట్రల్ రిజర్వ్ పోలీస్ వచ్చి చేరుకొందక్కడికి.

'ఏమిటా గొడవ?" అడిగింది చావు.

"ప్రదర్శనలను నిషేదించిందట ప్రభుత్వం. అందుకు నిరసనగా ప్రదర్శన జరుపుతున్నారు..." అన్నాడు గోపాలం.

అంటూండగానే గుంపులోనుంచి పోలీసులమీద రాళ్లు రువ్వటం మొదలయింది.

"పద! ఇంకొన్ని క్షణాలుంటే మనని కాల్చిపారేస్తారు పోలీసులు...." అన్నాడు గోపాలం సినిమా హాలు వేపు పరిగెడుతూ.

"వాళ్ళు రాళ్ళేస్తుంటే మననెందుకు కాలుస్తారు?"

"అది వాళ్ళకీ తెలీదు– ఆ తరువాత తెల్సుకొనేందుకు మనమూ ఉండం."

ఇద్దరూ మిగతా జనం కొంతమందితో పాటు హాల్లోకి దూరి నుంచున్నారు. తెలుగు మాట్నీ ఆడుతోందందులో.

ఒక అయిదేళ్ళ పిల్లాడు, వాడు పుట్టకముందే విడిపోయిన తల్లిదండ్రుల్ని ముసలిముండావాడిలా చాదస్తపు వాగుడు వాగి కలిపిపారేస్తున్నాడు.

"ఈ దరిద్రపు సిన్మాలో ఒక్కక్షణం కూడా ఉండను. పోలీసుల చేతిలో చచ్చినా నాకు సంతోషమే– పద బయటకు పోదాం...." అంది చావు.

ఇద్దరూ హాల్లోంచి బయటకొచ్చేరు.

అప్పటికే గుంపుమీద 'ఫైరింగ్' అయిపోయింది. మామూలుగానే ఈ అల్లరితో ఏ రకంగానూ సంబంధంలేని ఓ కిల్లీకొట్టువాడు ఫర్లాంగు దూరంలో ఇంట్లో టీ తాగుతున్న ఓ పెద్దమనిషి, వాళ్ల కాంపౌండ్‌లోనే ఇసుకలో ఆడుకొంటున్న ఓ చిన్నపిల్లవాడు చనిపోయారు.

చావూ గోపాలం ఈ సంగతి వింటూండగానే వీపు పగిలేట్లు లాఠీ దెబ్బ పడింది. వీపుమీద. వెనుక నలుగురు పోలీసులు మళ్ళీ లాఠీ ఎత్తుతున్నారు రెండో ఇన్‌స్టాల్‌మెంట్ వీపుమీద 'పే' చెయ్యడానికి. ఇద్దరూ అక్కడినుంచి మార్కెట్ వరకూ ఖంగారుగా పరుగెత్తారు.

"అబ్బ! వీపంతా పచ్చిపుండులా నెప్పెడుతోంది!" అంది చావు.

"అవును..." అన్నాడు గోపాలం.

"ఆ దుకాణాల్లో అవేమిటి ఆకాశాన్నంటుతున్నయి?" అడిగింది చావు ఆశ్చర్యంగా.

"అవి ధరలు– అన్ని వస్తువుల ధరలూ ఆకాశాన్నంటుతున్నయ్యిప్పుడు" అన్నాడు గోపాలం.

జీతమంతా పెట్టి ఓ చిన్న సంచిలో సగానికి వెచ్చాలు తీసుకుని తిరిగి ఇంటకి

బయల్దేరారు. బస్‌స్టాండులో అరగంటసేపు నుంచున్న తర్వాత ఎవరో చెప్పారు బస్ వర్కర్స్ స్ట్రైక్ చేస్తున్నారంట – అందుకని బస్సులు నడవ్వట.

ఇద్దరూ నడిచి ఊరుబయట తేలిగ్గా ఉంటుందని శ్మశానాల ప్రక్కనే కట్టి ఉన్న హాస్పిటల్ చేరుకున్నారు.

"మళ్ళీ ఇక్కడేమిటీ?"

"మా చంటాడికి జ్వరం– ఆర్నెల్ల నుంచీ! మందు తీసుకోవాలి..."

"ఆర్నెల్ల నుంచీ జ్వరంగా ఉంటే ఇప్పుడా మందు తీసుకోవటం?"

"ఇప్పుడేం ఖర్మ. ఆరునెలలనుంచీ ఇక్కడే మందు తీసుకెళ్తున్నాను. ఇంత వరకూ తగ్గలేదు..."

"రోజూ ఈ క్యూలో నుంచోవాల్సిందేనా?"

"చచ్చినట్లు..."

రెండుగంటల తర్వాత సీసా పట్టుకుని బయటకొచ్చాడు గోపాలం.

"సీసాలో ఆ నీళ్ళెందుకూ?"

"చట్ – నీళ్ళు కాదు– మందే అది. కాపోతే ఓ చుక్క నీళ్ళు కల్పినయ్యన్నారు కాంపౌండర్లు....."

"ఇలాంటి మందు తాగితే ఆర్నెల్లేం ఖర్మ. ఆరేళ్లయినా జబ్బు నయం కాదు..." అంది చావు.

ఇద్దరూ ఇంటివేపు నడవసాగేరు.

ఉన్నట్లుండి ధబ్ మని చప్పుడయింది.

ఇద్దరూ బోర్లాపడిపోయారు. ఇద్దర్నీ గుద్దిన లారీ సడన్‌బ్రేకుతో ఆగిపోయింది.

"ఇంటిదగ్గర తిరిగి రామని చెప్పి బయల్దేరారా? వెనక్కు చూసి ముందుకు నడవడం తెలీదూ? పిచ్చి సన్నాసుల్లారా?"

మళ్ళీ వేగంగా వెళ్ళిపోయింది లారీ.

చావుకి బాగా దెబ్బ తగలడం చేత ఓ పట్టాన లేవలేకపోయింది.

గోపాలం చేయి అందించి లేపాడు.

"ఎవరూ మనకి సహాయం చెయ్యడానికి రారేం?"

'ఇక్కడ ప్రతి అయిదునిమిషాలకీ ఓ జత కార్లకిందా లారీలకిందా పడి వీలయితే లేచి పోతుంటారు. అంచేత ఎంత మందికని సహాయం చేస్తారు?"

"మనం ఫుట్‌పాత్ మీద నడిస్తే వాడు గుద్దేవాడుకాదు..." అంది చావు ఫుట్‌పాత్ కోసం వెతుకుతూ.

"బావుంది. మనం నడుస్తున్నది ఫుట్‌పాత్‌మీదే– కాకపోతే ఈ ఊళ్ళో ఫుట్‌పాత్‌లకీ, రోడ్లకీ తేడా అట్టే లేకపోవడం మూలాన లారీవాళ్ళు పొరపాటు పడుతూంటారెప్పుడూ?"

అతి కష్టంమీద మూలుగుతూ ఇల్లు చేరుకున్నారిద్దరూ.

ఇంట్లోంచి ఏవో సైరన్లు కూసినట్లు శబ్దాలు వినిపించసాగాయి.

"ఆ సైరన్లేమిటి? ఇంటివెనుక ఏమయినా ఫ్యాక్టరీలున్నయ్యా?" అడిగింది చావు రెండు చేతుల్తో చెవులు మూసుకుని.

"సైరన్లు కాదహ- మా పిల్లలు .. ఆకలికి ఆగలేక ఏడుస్తున్నార. ఇప్పుడు వండిపెట్టాలి వాళ్ళకు..."

రాత్రి పదకొండింటికల్లా అంతా సద్దుమణిగిపోయింది.

గోపాలం ఓ ప్లేట్లో రొట్టెలు తీసుకొచ్చి చావు ముందుంచేడు.

"కొంచెం ఫలహారంతీసుకోండి- బాగా ఆకలిగా ఉంటుంది మీకు..."

"నీ భార్య దుప్పటి కప్పుతుందేం? చలిజ్వరమా?" అడిగింది చావు.

"అదేం కాదండీ? దానికి పెళ్ళయిం తర్వాత ఒక్క చీర కూడా కొనలేకపోయాను. చివరకు ఒక్క చీరే మిగిలింది. అది ఉతికి, ఆరేవరకూ దుప్పటి కట్టుకొంటుంది. ఇంకెంత కాలంలెండి? ఒక్కనెలే ఈ అవస్థ!

"తరువాత? చీరెలు కొంటున్నావా?"

"అబ్బే! నేనేం లక్షాధికారిననుకున్నారా? పెళ్ళానికి చీరెకొనడానికి- ఇంకొక్క నెలతో - ఉన్న చీరెకూడా చిరిగి పోతుంది. తరువాత రెండూ దుప్పట్లే వాడుతుంది..."

రొట్టెలు తింటున్న చావు ఉన్నట్టుండి బయటకు పరిగెత్తి భొళ్ళున వాంతిచేసుకుంది.

"ఒసేయ్- నేను చెప్పలేదంటే- నేన్తెచ్చిన నూనెలో ఏదో కలిపారు. అందుకనే పిల్లలంతా వాంతులు చేసుకొన్నారు..." అన్నాడు గోపాలం గట్టిగా. చావు ఉక్రోషంగా లోపలికొచ్చింది.

"ఇలా నూనె కల్తీ చేస్తే వాళ్ళనెవరూ శిక్షించరా?"

"ప్రభుత్వం వాళ్ళదేనండీ బాబూ- ప్రజలదని పేరేగాని నిజంగా ప్రజలకూ ప్రభుత్వానికి ఏమీ సంబంధం లేదు..."

గోపాలం బిందెలు తీసుకుని పంపు దగ్గరకెళ్ళిపోయాడు. నీళ్ళు తీసుకొచ్చేసరికి తెల్లారుజామున మూడయిపోయింది. వెంటనే మిల్క్‌బాటిల్ తీసుకొని బూత్ దగ్గరకు పరిగెత్తాడు.

తిరిగొచ్చేసరికి పూర్తిగా తెల్లారిపోయింది.

చావుకునికిపాట్లు పడుతోందల్లా కళ్ళు విప్పి చూసింది. ఏదో గొడవవిని. పెరట్లో ఆడామగా, పిల్లాజెల్లా అంతా క్యూలో నుంచుని ఉన్నారు.

"మీ పెరట్లో ఆ 'క్యూ' లేమిటి?" ఆశ్చర్యపోతూ అడిగింది.

"ఇది కూడా మీకు తెలీదా? మా కాంపౌండ్‌లో అయిదు కుటుంబాలు అద్దెకుంటు న్నాయి. అందరికీ ఒకే లెట్రిన్, ఒకే బాత్‌రూమ్. అంచేత ఆ 'క్యూ'లు ఏడింటివరకూ

అలానే ఉంటయ్....”

“ఇంక నాకేం చెప్పకు...” అంది చావు లేచి నుంచుంటూ.

“ఇక మనం పోదాం.. పదండి– నా పన్లన్నీ అయిపోయినయి....” అన్నాడు గోపాలం.

చావు ఓ నిమిషం ఆలోచనలో మునిగిపోయింది.

“పిచ్చివెధవ! వీడేదో బ్రతికి ఉన్నానని అనుకొంటున్నాడు గానీ, రోజూ వీడనుభవించేది చావే! తన వెంబడి తీసుకెళ్తే రోజు వారి చావునుంచి బ్రతికి బయటపడతాడు. వీడు చావుకావాలని ప్రార్థిస్తున్నాడు కాబట్టి – ఇక్కడే కలకాలం పడుండాలి. ఇంతకంటె పెద్ద చావెక్కడా లేదు..” అనుకుని బుల్లెట్ లాగా అక్కడినుంచి దూసుకు వెళ్ళిపోయింది.

“చావుగారూ! ఆగండి... ఆగండి.. నేనూ వస్తాను...” అంటూ వెనుకే పరుగెత్తాడు గోపాలం. అయితే వీధిలోకొచ్చే సరికి ఓ పందిపిల్ల కాళ్ళకడ్డం పడటంతో దబ్బున పడి పోయాడు. చుట్టుపక్కలాళ్ళు పరుగుతో వచ్చి అతన్నిలేవదీశారు.

“చావు.. నన్ను తీసుకెళ్ళకుండా – మోసం జేసి పారిపోతోంది– పట్టుకోండి..” అన్నాడు గింజుకొంటూ.

అతని భార్య ఏడుస్తూ వచ్చింది.

“నిన్నట్నుంచీ ఇదేవరస– ఎవరో ఉన్నట్లు పిచ్చిమాటలు–” అందరూ కూడబలుక్కుని రిక్షా మాట్లాడి పిచ్చాసుపత్రివేపు పంపించారు గోపాలాన్ని–

మర్నాడు పార్వతీ పరమేశ్వర్లు మబ్బుల్లో షికారు వెళ్తోంటే భూలోకం నుంచి “దేవా, నాకు చావుని ప్రసాదించు స్వామీ” అన్న గొంతు అరిగిపోయిన రికార్డులా వినబడింది.

“నాధా! ఇది గోపాలం గొంతులానే ఉందే? ఇంకా ఆతనికి చావుని ప్రసాదించలేదా?” అంటూ అడిగింది పార్వతి.

“వాడు పిచ్చాడుట పార్వతీ– మతి స్థిరం లేదుట– అందుకని పిచ్చాసుపత్రిలో వేయించాను...” అన్నాడు శివుడు.

ఆ జవాబు పార్వతికి నచ్చింది– ఎంచేతనంటే ఆవిడ మబ్బుల్లో ఉంది.

కాని– గోపాలం పక్కింట్లో ఉంటూ – అతననుభవించే నరకాన్నే అనుభవిస్తూ– అతను ఛస్తూన్న చావునే రోజూ ఛస్తూన్న – మనకెలా నచ్చుతుంది?